

δμως, ότι έκείνο τὸ βράδυ μὰς ἐπλη- σίασε καθύλου ἡ Φρόσω. Ἐκλείσθη μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν της, μὲ τὸν Ἄροβον αὐτὴν τὴν φορὰν.—διὰ νὰ μὴν τῆς τον ξαναπάρουν...—καὶ οὔτε νὰ φάγη δὲν ἠθέλησε!

— Ἀφῆστέ την! ἡ νηστεία θά της κἀνη καλὸ, καὶ θά της περάσουν τὰ νεύρα! — ἐγγνωμοδότησεν ἡ κυρὰ Μπή- λιω, ὅταν της παρήγγειλα νὰ φυλᾷξη φαγητὸν διὰ τὴν ἐξοδελήν μας, καὶ νὰ τὴν τὸ ὑπάγη ἄμειν τὸ ζήτηση.

Ἔτσι ἐτελείωσεν ἐκείνην τὴν ἡ- μέραν τὸ ἐπεισθῆναι τῆς διπλῆς ἀπαγω- γῆς τοῦ Ἀρόβου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄

Εἰς τὴν Πινακοθήκην

Ἐνθυμίσθη τὸ μυστηριώδες κλεισί- μον τῆς Φρόσως εἰς τὴν πινακοθήκην, ὅταν τὴν ἀκούσαμεν νὰ τραβᾷ ἐκεῖ μέσα κάποιον ἐπιπλον καὶ ἐπῆγεν ὁ Μάριος νὰ τὴν ἐρωτήσῃ τί ἔκοιμανε.

Ἡ Φρόσω, ἀπλοῦστατα, εἶχε μετα- κινήσῃ ἕνα τραπέζι καὶ τὸ εἶχε φέρῃ κοντὰ εἰς τὸν τοίχον, κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ πατέρου της.

Ἡθέλησε, φαίνεται, νὰ πατήσῃ ἐ- πάνω εἰς τὸ τραπέζι καὶ νὰ φθάσῃ ἕως τὴν εἰκόνα καὶ νὰ τὴν κατεβάσῃ ἀπὸ τὴν θέσιν της. Ἀλλὰ ὁ ἐρχομὸς τοῦ Μαρρίου τὴν ἔκαμε νὰ πεισμώνῃ, νὰ ἀβίωσῃ τὸ φῶς της, καὶ ἔτσι νὰ μὴν πραγ- ματοποιήσῃ τὸν σκοπὸν της.

Ἦλθεν ἐπὶ τέλους καὶ τῆς εἰκόνας ἡ σειρὰ.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωί, ἡ Φρόσω ἐσηκώθη πολὺ ἔνωρίς, κατὰ τὴν συ- νήθειάν της. ἐπλύθη, ἐκτενίσθη καὶ ἐστολίσθη μόνη της, παρήγγειλε καὶ τῆς ἐπῆγαν εἰς τὸ δωμάτιόν της τὸ γάλα-της καὶ πολὺ-πολὺ ψωμί διὰ τὸν Ἄροβον, καὶ κατέβη εἰς τὸν κῆπον. Ἐγὼ, τὴν εἶδα ἐκεῖ ἀπὸ τὸ παράθυρό μου, καὶ τὴν ἐκαλημέρισα μὲ τὸ ὄνομά της.

— Καλημέρα! μοῦ ἀπήντησε ξη- ρότατα, σὺν νὰ τὴν ἐνωχλοῦσεν ἡ κα- λημέρα μου.

Ἐπῆρε τὸν σκύλον της, καὶ εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὸ σπίτι.

Μετὰ ὦραν ἀρκετὴν, καθὼς ἐπερ- νοῦσα ἀπὸ τὴν πινακοθήκην, μοῦ ἐφάνη ὅτι ἤκουσα κλάματα μέσα. Ἡ πόρτα δὲν ἦτο καλὰ κλεισμένη. Τὴν ἐσπρωξῆ, κ' ἐμπήκα. Ἡ πινακοθήκη ἦτο στρω- μένη μὲ χαλιά, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἤγουσε τὰ βήματά μου ἡ Φρόσω. Ἦτο πε- σμένη κατὰ γῆς, εἶχε κρυμμένον μέσα στὰ χέρια της τὸ πρόσωπόν της, καὶ ἐκλαίε πικρότατα.

— Ἀχ! πατέρα μου! πατέρα μου! τὴν ἀκούσα νὰ λέγῃ μὲ φωνὴν πνιγμέ- νην εἰς τὰ δάκρυα.

Ὁ Ἀρόβος ἦτο κοντὰ της, ἀνακα-

θισμένος εἰς τὰ ὀπίσθια πόδια του, καὶ ἐράκνιστο περιλupos, ὁ καίμενος! Μὲ εἶδε καθὼς ἐπλησιάζα, καὶ δὲν ἐκινήθη. Μοῦ ἔρριξε μόνον μὴ μαιτικὸν τόσον λυπητερή, σὺν νὰ μου ἔλεγε:

— Κύττα... κλαίει, κ' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς νὰ τὴν παρηγορήσω... Δοκίμασε σὺ τοῦλάχιστον!

Τὸ θῆμα ἐκείνο μὲ συνεκίνησε βελούτατα. Ἐγνώτισεν, ἀκούμνησα τὸ ἕνα χέρι μου εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ σκύλου καὶ ἐπλησίασα τὸ ἄλλο εἰς τὸ πλευρὸν της.

— Σῆκω, Φρόσω μου, καὶ μὴν κλαῖς ἔτσι... Τί ἐπαθες, τί ἔχεις;

— Ἀ! ἐδῶ εἶσαι: εἶπεν ἡ Φρόσω καὶ ἀνεσηκώθη. Ὡ! φύγε, δὲν σε θέλω! Ἐίρω... τὸ ξέρω πῶς με μισεῖς, πῶς με μισεῖτε ὅλοι σὰς εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι... Φύγε σοῦ λέγω!...

— Ἐχεις λάθος, Φρόσω μου... Σῆκω, καὶ μὴν κλαῖς! Τί λόγια εἶνε αὐτά;... Σὲ ἀγαπῶ ἐγὼ... .

— Μή! μὴ λές ψέμματα! ἐφώναξε ἡ Φρόσω. Δὲν μ' ἀγαπᾷς!... Ἐγὼ, μ' ὄλη τὴν κακία μου, ποτὲ μου δὲν ἠθέλησα τέτοιο ψέμμα!

— Δὲν σου λέγω ψέμματα, Φρόσω, οὔτε ἔχω καμμίαν βρεξι νὰ σε κολα- κεύω, τῆς ἀπῆντησα. Βέβαια, δὲν σε ἀγαπῶ σὰν τ' ἀδελφικὸν μου, ἀλλὰ, ἀφοῦ σε βλέπω νὰ ὑποφέρεις τόσον πολὺ, δὲν ἤμπορῶ παρὰ νὰ σε λυπηθῶ καὶ νὰ σε συμπαθῶσω...

— Κ' ἐγὼ ἐνδομίζω πῶς θὰ χαίρεσαι, ἄμειν με βλέπεις ἔτσι νὰ κλαίω!

— Ὅχι, Φρόσω μου... ἀπ' ἐναντίας λυποῦμαι πολὺ, διότι βλέπω ὅτι δὲν εἶσαι διόλου εὐτυχῆς.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι εὐτυχῆς, ὕστερα ἀπὸ τόσα πλούτη καὶ τόσα ἀγαθὰ που ἔχω δικὰ μου!... Δὲν λές καλλίτερα πῶς με ζηλεύεις!

— Ἐγὼ κ' ἐγὼ, Φρόσω, τῆς ἀπῆν- τησα, ἕνα ἀγαθὸν, περὶ δὲν το ἔχεις ἐσὺ... Ἐχω τὴν ἀγάπην τῆς μητέρας μου καὶ τῶν ἀδελφῶν μου!...

— Ὡ τί κακὴ περὶ εἶσαι! ἐφώναξε ἡ Φρόσω, νὰ μοῦ το κτυπᾷς ἔτσι κατὰ πρόσωπον! Ἐννοια σου, καὶ ξεῦρω ἐγὼ τί θὰ πῆ αὐτὸ. Ἐμένα κανέννας δὲν μ' ἀγάπησε ἀληθινά, παρὰ μόνον ἡ μητέρα μου! Εἶνε καὶ ἡ θεὰ Βερβέρα, ἀλλὰ αὐτὴ δὲν μ' ἀγαπᾷ, — ἀγαπᾷ μόνον ἕνα, ὅτι τῆς δίνω. Σ' ὄλο τὸ τὰ- ξεῖδι, ἄλλο δὲν μούλεγε παρὰ «Φρόσω μου, παιδί μου, βλέπεις πόσο σ' ἀγαπῶ!»

— Ὡ τί κακὴ περὶ εἶσαι! ἐφώναξε ἡ Φρόσω, νὰ μοῦ το κτυπᾷς ἔτσι κατὰ πρόσωπον! Ἐννοια σου, καὶ ξεῦρω ἐγὼ τί θὰ πῆ αὐτὸ. Ἐμένα κανέννας δὲν μ' ἀγάπησε ἀληθινά, παρὰ μόνον ἡ μητέρα μου! Εἶνε καὶ ἡ θεὰ Βερβέρα, ἀλλὰ αὐτὴ δὲν μ' ἀγαπᾷ, — ἀγαπᾷ μόνον ἕνα, ὅτι τῆς δίνω. Σ' ὄλο τὸ τὰ- ξεῖδι, ἄλλο δὲν μούλεγε παρὰ «Φρόσω μου, παιδί μου, βλέπεις πόσο σ' ἀγαπῶ!»

— Ὡ τί κακὴ περὶ εἶσαι! ἐφώναξε ἡ Φρόσω, νὰ μοῦ το κτυπᾷς ἔτσι κατὰ πρόσωπον! Ἐννοια σου, καὶ ξεῦρω ἐγὼ τί θὰ πῆ αὐτὸ. Ἐμένα κανέννας δὲν μ' ἀγάπησε ἀληθινά, παρὰ μόνον ἡ μητέρα μου! Εἶνε καὶ ἡ θεὰ Βερβέρα, ἀλλὰ αὐτὴ δὲν μ' ἀγαπᾷ, — ἀγαπᾷ μόνον ἕνα, ὅτι τῆς δίνω. Σ' ὄλο τὸ τὰ- ξεῖδι, ἄλλο δὲν μούλεγε παρὰ «Φρόσω μου, παιδί μου, βλέπεις πόσο σ' ἀγαπῶ!»

— Ὡ τί κακὴ περὶ εἶσαι! ἐφώναξε ἡ Φρόσω, νὰ μοῦ το κτυπᾷς ἔτσι κατὰ πρόσωπον! Ἐννοια σου, καὶ ξεῦρω ἐγὼ τί θὰ πῆ αὐτὸ. Ἐμένα κανέννας δὲν μ' ἀγάπησε ἀληθινά, παρὰ μόνον ἡ μητέρα μου! Εἶνε καὶ ἡ θεὰ Βερβέρα, ἀλλὰ αὐτὴ δὲν μ' ἀγαπᾷ, — ἀγαπᾷ μόνον ἕνα, ὅτι τῆς δίνω. Σ' ὄλο τὸ τὰ- ξεῖδι, ἄλλο δὲν μούλεγε παρὰ «Φρόσω μου, παιδί μου, βλέπεις πόσο σ' ἀγαπῶ!»

περᾶσω μὲ ἀνάπαυσι τὴν ζωὴν μου;» Καὶ ὄλο τέτοια λόγια... ὄλο κἀνὶ νὰ της δώσω, κἀνὶ νὰ της χερῶσω, κἀνὶ νὰ της ἀγοράσω. Μὴ μέρω, γιὰ νὰ τὴ δοκιμάσω, τῆς εἶπα ὅτι δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ της πληρώσω τὰ χρέη, καὶ χύθηκε νὰ μου βγάλῃ τὰ ματὰ ἀπ' τὸν θυμὸν της! Ἀ! δὲν μ' ἀγαπᾷ... Οὔτε τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς μ' ἀγα- ποῦσαν σὴν Βλαχία... μ' ἀγαποῦσαν, ὅσο τους ἔδινε φρούτα ἀπὸ τὸ περιβόλι μὲς καὶ κορμιέλες... Ὡ! κανέννας δὲν μ' ἀγαπᾷ γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου! κανέννας δὲν μ' ἀγαπᾷ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον χω- ρὶς συμφέρον, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἄροβον... Ἐλα δῶ, καλέ μου Ἄροβον!

Ὁ Ἄροβος ἐπλησίασεν. Ἡ Φρόσω τὴν ἀγάλλισσε ἀπὸ τὸν λαιμὸν, κ' ἐ- κάθησε εἰς τὸν καναπέ. Ἐκάθησα κ' ἐγὼ δίπλα της...

— Ἐπειτα συνέχισα

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΜΠΡΙΚΗ

— Χά, χά, χά! ἐγέλοῦσε τὸ ἕνα πλῆρες παιδί τοῦ δρόμου.

— Ὁχι! τί ἀστεῖος ποῦ φαίνεται! — ἐφώναξε τὸ ἄλλο.

Εἶχαν κάμῃ πάλιν τὸ κατόρθωμά των. Εἶχαν πιάσῃ ἕνα σκυλάκι, καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔδεσαν στήν οὐρά του ἕνα τρύπιο τενεκεδένιο μπρίκι, ἐκάθητο καὶ διεσκέδασαν μὲ τὰ πηδῆματα καὶ τὰ στρηρογυρισμάτα, που ἔκαμνε τὸ κατα- τρεμαγμένο ζῷον διὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν τενεκέν.

— Ἀ! τὸ καίμενο! εἶπε ἡ γειτονο- πούλα μου ἡ Μαρίκα στήν ἀδελφὴν της, τὴν Ἐλένη. Ἐλα δῶ, σκυλάκι, ἔλα δῶ!

Ὁ καλὸς τόνος τῆς φωνῆς τῆς ἔ- καμνε τὸ σκυλάκι νὰ τὴν πλησιάσῃ. κ' ἐσκυψεν μαζὶ αἱ δύο ἀδελφαὶ νὰ λύσουν τὸ μπρίκι.

— Τί ἀνεκατέυεσθε οἷς; ἐφώναξε τὸ ἕνα ἀγόρι. Ἀφῆστέ τον, τὸν σκύλο!

— Ὅχι, δὲν τον ἀφίνομε νὰ τον τυραννῆτε ἔτσι!

— Δὲν τον ἀφίνετε; Τώρα νὰ δῆτε! — εἶπε θυμωμένον τὸ μεγαλύτερον ἀγόρι. Καὶ ἔσκυψε νὰ πάρῃ πέτρα...

— Αἱ! ἠκούσθη μὴ χονδρὴ ἀνδρική φωνή, καὶ τὰ δύο κακὰ παιδιὰ, που ἐθασάνιζαν τὸ σκυλάκι, τὸ ἔβαλαν ἀμέσως στὴ φευγάλα.

— Κύττα, πατέρα, εἶπεν ἡ Ἐλένη, τί του ἔκαμαν αὐτὰ τὰ παιδιὰ!

Ὁ πατέρας της ἐπέστρεφεν ἀκρῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του. Ἐπίασε τὸ σκυλάκι, ἔλυσε τὸν σπάγον, κ' ἐπέταξε τὸ μπρίκι.

— Νὰ το πάρωμε σὶδὸ σπίτι, πα- τέρα; ἠρώτησεν ἡ Μαρίκα. Κύττα, τί νόστιμα που γλύφει τὰ χέρια σου!

— Ναι, πατέρα, ἄς το πάρωμε! — πρόσπεσε καὶ ἡ Ἐλένη.

Καὶ ἐπῆγαν νὰ περᾶσουν ἀπὸ τὴν χερᾶν τῶν, ὅταν ὁ πατέρας ἐπέστρεψε νὰ το πάρουν.

Τὸ ἐπῆραν, τὸ ἔλλυναν, τὸ ἐκαθάρ- σαν, καὶ τὸ ἐκράτησαν. Τὸ ἔβγαλαν Μπρίκη, διὰ νὰ μὴ λητμονοῦν τὸ μπρίκι τῆς οὐράς του. Τὸ ἔμαθαν νὰ κάμῃ διάφορα παιγνίδια, κ' ἐγέλοῦσαν σὰν τρελλῆς, ὅταν ἔδωξαν ἕνα βῶλο ζάχαρι ἐπάνω στὴ μύτη τοῦ Μπρίκη, καὶ τὸν ἀφῆσαν νὰ κἀθεται σεβάρως καὶ ἀκίνητος.

— Ἐνα, δύο, τρία!

Καὶ μὲ τὸ τρία, ὁ Μπρίκης ἐβγαλε ἀστραπηδὸν τὴν γλωσσάρα του κ' ἔχασε τὴν ζαχαρι.

Ἐμεγάλωσε ὁ σκύλος, καὶ ποτὲ δὲν ἐλησμονῆσε τὴν καλωσύνην τῶν δύο ἀδελφῶν. Παντοῦ τα; ἀκολουθοῦσε, ἅμα ἐβγαίνειν ἀπὸ τὸ σπίτι. Αὐτὴ ἡ συνήθεια του τὸν ἔκαμνε ἱκανὸν νὰ ξεπληρώσῃ τὸ χρέος τῆς εὐγνωμο- σύνης του...

— Πού εἶνε ἡ Μπρίκη; ἠρώτησεν ὁ πατέρας ἕνα βράδυ, ὅταν ἦλθε σὶδὸ σπίτι.

— Δὲν τὴν εἶδα, πατέρα! ἐβγήκε μὲ τὸν Μπρίκη νὰ κάμῃ ἕνα γύρο, ἐδῶ κοντὰ, ἀλλὰ δὲν ἐπέστρεψε ἀκόμη. Λαίπει μὴ ὦρα!

— Περίεργον... τί ἔγινε;

Καὶ ἤνοιξεν ὁ πατέρας τὴν ἐξώθυρον νὰ ἰδῇ ἂν φαίνεται ἡ κόρη του.

Πουθενὰ Μαρίκα!

Ἐστάθη μὲ τὴν Ἐλένην εἰς τὸν δρόμον, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποῦ νὰ διευ- θυνθῇ. Τὸ σπίτι τῶν ἦτο πολὺ ἀπό- κεντρικόν, καὶ ψυχὴ δὲν ἐφαίνετο εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἐξέφρα ἤκουσαν καὶ γαυγίσματα.

— Εἶνε τὸ γαυγισμὸν τοῦ Μπρίκη! ἐφώναξεν ἡ Ἐλένη.

Ἐτρεξεν ὁ πατέρας πρὸς τὸ μέρος. ἀπὸ τὸ ὅποιον ἤρχετο ὁ ἦχος.

— Μπρίκη, Μπρίκη ποῦ εἶσαι;

— Γαῦ! γαῦ! γαῦ!

Ὁ Μπρίκης ἐστέκετο κοντὰ εἰς ἕνα χανδάκι. Εἰς τὸ βάθος ἀπείριξε ἕνα πρᾶγμα. Κτεβαίνει ὁ πατέρας, νὰ εὑρίσκει τὴν κόρην του ἀναίσθητον. Εἶχε γλυττήσῃ ἡ καίμενη ἡ Μαρίκα, καὶ εἶχε στραμπούλισῃ τὸ πόδι της. Ὁ Μπρίκης εἶχε μείνῃ κοντὰ τῆς βράδυ, καλὸς ἐπέστρεφεν ἡ ἐπῆγειν, κ' ἐγκύγιζε, ὡς που ἦλθ.ν ἐπὶ τέλους ἡ βοήθειαν...

— Εἶσαι πολὺ καλὸς σκύλος, Μπρίκη, εἶπεν ἡ Μαρίκα, ὅταν ἔγινε καλὰ καὶ ἔμαθε τὴν διαγωγὴν τοῦ σκύλου της.

Καὶ αὐτὸς ἀπῆντησε, σείων τὴν οὐράν του.

— Γαῦ!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΧΑΜΕΝΟΣ ΦΙΛΟΣ

Πόσες φορές εἶδα τὸν ἥλιο τὸ πρωί. Εἰς τὰ βουνὰ τὰ ἀγρίνεα του ν' ἀπλώνῃ. Ἐς πράσινες πεδιάδες νὰ φιλῇ. Καὶ μαγικά τὰ ποταμιάκια νὰ χρυσῶνῃ.

Μεμῆς ν' ἀφίην σύννεφο βαρὺ. Τὸ οὐράνιον πρόσωπό του νὰ σκετίσῃ. Κι' ἀπελπισμένη ἡ γῆ νὰ καρτερῇ. Τ' ἄστρο π' ἀόρατο γι' αὐτὴν θὰ πάη [νὰ δύσῃ]

Ἔτσι κ' ἐμὲ ἕνας ἄλλος ἥλιος μὴ φορὰ. Ἐπρόβαλε μὲ λάμψιν νὰ φωτίσῃ. Μὰ μὴ στιγμὴ ἦταν δλη μου ἡ χαρὰ. Γιατ' ἦθε σύννεφο τὸν ἥλιο μου νὰ σδύσῃ.

Μήπως λιγώτερο ἀγαπῶ. Το φίλο μου γιὰ τοῦτο; Ἄ, εἶν' ἡ ἀγάπη ἀτέλειωτη. Σὰν εἶνε ἀληθινή.

Ἤλιοι ποῦ ζοῦν στὸν κόσμο αὐτὸ. Καὶ τί σὰν μὰς πικραίνουν, Ἄφου κι' ὁ οὐράνιος ἥλιος. Κι' αὐτὸς θλίβει τὴν γῆ;

ΑΡΤΕΜΙΣ ΔΑΣΙΚΟΥ

(Ἐκ τῶν τοῦ Σαίξπηρ.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΙΜΙΟΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ σὰς εἶχεν ἐρωτήσῃ τὴν ἄλλην φορὰν, τί θὰ ἐκάμνατε ἂν σὰς ἐχόριζε κανὶς εἰς ἕνα πεντακοσά- ρικο. Ὑποθέτω ὅμως, ὅτι ποτὲ σὰς δὲν εὐ- ρεθῆτε εἰς αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν καὶ στενωχῶ- ρον θέσιν, διότι «ὄχαρι- ριστὸς ἐπέθανε καὶ ὁ γυῖός του πᾶσι σὴν

Πόλι», καθὼς λέγει καὶ ἡ παροιμία. Πᾶ- ὸς τρελλὸς, ἀλήθεια, θὰ ἐχάριζεν εἰς ἕνα παιδί τότῳ μὲ γάλον ποτὸν... διὰ νὰ μὴν ἠξεύρῃ τί νὰ το κάμῃ;

Ἐν τούτοις ὁ τρελλὸς αὐτὸς ὑπάρχει. Εἶνε ἡ Τύχη. Καὶ προχθὺς ἀκριβῶς, ἐ- δῶ εἰς τὸς Ἀθήνας, ἡ Τύχη ἔρριψεν εἰς τὰ χέρια ἐνὸς παιδιοῦ πεντακοσίας δραχμάς, — καὶ κἀνὶ πρᾶξαν μάλιστα.

Πῶς αὐτό; Ἦς ἐκέρδιεν εἰς κνέ- να Λαχίτων; Ὅχι! τὰς ἡῦρας ἀπλοῦ- στατα κάτω, εἰς τὸ πεζοδρόμιον, ἕνα βράδυ, καλὸς ἐπέστρεφεν ἡ ἐπῆγειν, — δὲν εἰξεύρω καλά, — εἰς τὸ θεατρὸν «Ἀθηναίων». Τὸ πόδι του προσέκυψεν ἐπάνω εἰς ἕνα δέμα ἀπὸ πεντακοσίας τῶ σὺς δραχμάς εἰς διάφορα χαρτονομίμα- τα, τὸ παιδί ἔσκυψε, καὶ μετ' ὀλίγου στιγμῆς ὁ θησαυρὸς εὑρίσκετο εἰς τὰ χέ- ρια του.

Τί εὐτυχία!... Τὸ παιδί ἐκύτταξε γύ- ρω του, ἐβ.βαιώθη ὅτι δὲν το βλέπει κα-

νεῖς, ἔχωσε τὸ δέμα εἰς τὴν τσέπη του, καὶ μὲ ἤρεμον βῆμα, ὡς νὰ μὴ συνέθῃ τίποτε, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Μόλις εὐρέθη ἐν ἀσφαλείᾳ, ἐπετάχυνε τὸ βῆμα καὶ ἔφθασε γρήγορα εἰς τὸ σπίτι του. Ἐκεῖ ἐκλείσθησε τὰ λεπτὰ εἰς τὸ συρτάρι του, κρυφά, χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε εἰς κανένα, — ἐπῆρην ἐλί- γα μαζίτου, καὶ ξαναδῆκε ἀμέσως διὰ νὰρχίτῃ τὰ ψαγὰ του. Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἐπεσεκίθη τὰ ζαχαροπλαστεῖα, καὶ ἐπεφυλάττετο νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἄλ- λην ἡμέραν τὰ ἐμπορικὰ διὰ νὰγοράσῃ, ὅτι ἐπιθυμοῦσε περισσότερον, — ποδῆλα- τον, φωτογραφικὴν μηχανήν, παιγνίδια, λευκώματτα, χαρτιά, καὶ τὰ λοιπὰ, διὰ τὰ ἔποια σὰς πρᾶπέμω εἰς τὴν 15' Κυριακῇ...

Ἐ λοιπόν, ὄχι! Τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἔγινε. Διότι τὸ παιδί ἦτο τίμιον. Διότι ἐσκέφθη ἀμέσως, ὅτι τὰ λεπτὰ ἐκεῖνα δὲν ἦσαν ἰδικὰ του, ὅτι δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὰ κρύψῃ καὶ νὰ τα οἰκειοποιήσῃ, καὶ ἡ πρώτη του δουλεία ἦτο νὰ ζητήσῃ τὸν ἄνθρωπον πού τα ἔχασε διὰ νὰ τὰ δώσῃ.

Ἡ ἐφημερίς, ἡ ὁποία διηγεῖται τὸ περιστατικόν, δὲν ἀναφέρει ὅλας τὰς λεπτομερείας, καὶ δὲν εἰξεύρω νὰ σὰς εἰπῶ ἀπὸ ποῦ τεκμήρια τὸ καλὸ καὶ εὖ- ἔμαθε τὸν ἰδιοκτήτην τῶν χρημάτων. Ὅπως δῆποτε τὸν ἐμάθην. Ἦτο ὁ διευ- θυντὴς τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ἀθηναίου, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐπάνω του τὸ ποσὸν ἐκεῖνο διὰ νὰ πληρώσῃ τὸν ἑβδομαδι- αῖον μισθὸν τῶν μουσικῶν του. Καὶ ἐνῶ, μὲ εἶχεν ἀντιληφθῇ τὴν συμ- φορὰν του, ἐτραβομαλλεῖτο ὁ δυστυχῆς, ἀπελπισμένος μὴ γνωρίζων τί νὰ κάμῃ — βέβαιος ἄλλως τε καὶ τὰ 99 τοῖς ἐκατόν, ὅτι ὅποιος εὐρίσκει τὰ χρήματα δὲν θὰ ἦτο τόσο τρελλὸς νὰ τα δώσῃ ὅπως, — ἐπρᾶσθη εἰς τὸν τίμιον παιδί καὶ του ἐνεχείρισε τὸ δέμα...

Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξίαν καὶ τὴν χαρὰν τοῦ πτωχοῦ μὰ εἰς τὸν οὐ. Ἀλλὰ φαντασθῆτε καὶ τὴν χαρὰν τοῦ τμίου παιδιοῦ καὶ εἰπῆτέ μου, ἂν ἡ χαρὰ ἐκείνη δὲν ἦτο τῶντι μεγαλύτερα ἀπὸ καθ' ἄλλην, τὴν ὅτι εἶναι τυχερὸν θὰ ἐχάριζετο, ἂν ἐκρατοῦσε τὰ χρήματα διὰ νὰ τα ἐξοδύσῃ κατὰ τὰς ὁρέξεις του!

Ἐγὼ νομίζω, ὅτι ἡ τύφισ τῆς συνει- δήσεως δὲν θὰ τὸ ζῖνει νὰ αἰσθανθῇ χαρμὴν εὐχαριστήριον ἀπὸ τὰ ἔξανα χρήματα, ἔπως καὶ ἂν ἤθελε τὰ χρη- σμοποιήτῃ, καὶ ὅτι ἡ χρεῖσις τὴν ὅποιον ἐπροτίμησε νὰ κάμῃ, ἦτο ὄχι μόνον ἡ ἐντιμότερα, ἀλλὰ καὶ ἡ ὠραι- οτέρα, καὶ ἡ πλέον ἱκανοποιητικὴ. Τί ἀξίζουν ἀλήθεια τὰ ποδῆλα καὶ τὰ παιγνίδια καὶ τὰ γλυκίσματα, ἐμπρὸς εἰς τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐ- γνωμοσύνης ἐνὸς πτωχοῦ ἀνθρώπου,

ἐμπρός εἰς τοὺς ἐπαίνοις ποῦ ἤκουσε καὶ τὰ συγχαρητήρια ποῦ ἐδέχθη τὸ καλὸ παιδί διὰ τὴν ἐντιμον πράξιν του;

Ἐίπαν, ὅτι μέσα εἰς τὴν σημερινὴν διαφθορὰν τῆς κοινωνίας, εἰς τὴν ἑλλειψιν ἠθικοῦ αἰσθηματος, χαρακτηρῶν καὶ ανατροφῆς, ὀλίγα παιδιά εἰς τὴν θέσιν τοῦ μικροῦ Σκληροῦ, (ἴσθι ὀνομάζεται), θὰ ἔκαμνεν τὸ ἴδιον. Ἐγὼ ἀπαντήσας νομίζω, ὅτι τὰ περισσότερα παιδιὰ τῆς κοινωνικῆς τάξεως τοῦ Σκληροῦ (εἶνε υἱὸς σχολάρχου καὶ φυσικὰ ἔλαβε καλὴν ἀνατροφήν), θὰ ἔκαμναν ἀκριβῶς ὅ,τι ἔκαμε κ' ἐκεῖνος. Ἐἴνε τόσοσιν τερατώδες νὰ εὕρη κανεὶς καὶ νὰ κατακρατήσῃ ξένα λεπτὰ, καὶ τοῦτο θὰ προξενῆ βέβαια τόσας τύψεις συνειδήσεως, ὥστε μία ἀγνή καὶ τρυφερὰ ψυχὴ, μὲ ὄλους τοὺς πειρασμοὺς τοῦ κόσμου, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰνθέξῃ μέχρι τέλους. Ἐἴνε κλοπὴ καθαρὰ. Καὶ τὸ μόνον ἐλαφρυντικόν τῆς, — ἂν ὑπάρχῃ διὰ τὴν κλοπὴν ἐλαφρυντικόν, — εἶνε ὅτι ἔχει συνεργὸν τὴν Τύχην.

Ἄλλ' ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς Τύχης, κρύπτεται καμμίαν φορὰν αὐτὸς ὁ Θεός, ὁ ἐποῖος θέλει νὰ μάς δοκιμάσῃ. Ὅταν τὸ πῆδι τοῦ παιδιοῦ προσέκειν ἐπάνω εἰς τὸ δέμα, κριγύρω του ἦτο σκίτος καὶ ἐρημία. Κανεὶς δὲν τον ἐδλεπε. Τὸν ἐδλεπεν ἕως ὁ Θεός!

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΒΡΟΧΗ ΚΑΙ ΚΑΚΟ

Ἡ βροντὴ ἀρχίζει νὰ μουγγρίζῃ στὸ οὐρανὸ πιδ ἄγρια κ' ἀπὸ τὰ λεοντάρια τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου. Αἱ

Ὁ Σπουργιτάκης λιποθυμῆς.

ἀστραπαὶ πᾶνε κ' ἔρχονται ἐπάνω στὰ σύννεφα σὰν πράσινα καὶ ἄσπρα πυροτεχνήματα. Ὁ ἄερας εἶνε ζεστός, σὰν νὰ κομνοῦν πλύσι δλα τὰ σπιτία καὶ σὰν νὰ ἐπικασαν φωτιὰ ὄλοι οἱ φούρνοι. Καὶ τὰ σύννεφα μαυρίζουν σὰν πίσσα.

Πηγαίνει ὁ Σπουργιτάκης μὰς νὰ καθήσῃ ἐπάνω σὲ μιά καμινάδα, καὶ

βλέπει τὸν ἀνεμοδείκτη ποῦ γυρίζει, γυρίζει σὺν τρελλός. Φοβάται ὁ Σπουργιτάκης, καὶ ἀνοίγει τὰς φτεροῦγές του νὰ πετάξῃ ἄλλου.

Πάτ! μὴ χυρδῆ ψιγάλα τὸν κτυπᾷ στὴ μυτίσα. Φερνίζεται ὁ Σπουργιτάκης, καὶ σκύθει τὸ κεφάλαι του... Πάτ! ἄλλη μίχ ψιγάλα τὸν κτυπᾷ στὴν οὐρά. Τὴν τινάζει ὁ Σπουργιτάκης, καὶ προσπαθεῖ νὰ κρατήσῃ τὴν ἰσορροπίαν του εἰς τὸν ἀέρα... Πάτ! πᾶτ! πᾶτ! — νὰ σου κ' ἄλλες σταλαγματιές, πολλές πολλές μαζί, τὸν κτυποῦν στὴ ράχι, σὺν νὰ εἶνε πετραδάκια καὶ ὁ φίλος μὰς τὰ σαττίζει, τὰ γάνει, καὶ κάθεται ἐπάνω στὰ κεραμίδια ἐνὸς σπιτιοῦ.

Τρέμει ὁ καϊμένος καὶ τουρτουρίζει. Ἡ βροχὴ τον δέρνει, αἱ βρονταὶ τὸν ξεκουφίνουν, αἱ ἀστραπαὶ τὸν στραβώνουν, — καὶ θορραὶ πιδ οἱ ἐχάλας ὁ κόσμος. Τὰ φτερά του γίνονται μούσκεμα κάμνει νὰ τανοίξῃ, καὶ δὲν μπορεῖ. Ἐξαφνα ἀκούεται ἕνας φροβερὸς καὶ τρομερὸς πῆταγος. Τὸ ἀστροπελέκι, ἔπεσε στὸ ἀλεξικέραυνον τοῦ μεγάλου σπιτιοῦ ἀπέναντι, καὶ ὁ Σπουργιτάκης μὰς λιποθυμῆ καὶ κυλιέται ἀναίσθητος ἀπὸ τὰ κεραμίδια ἐπάνω στὴν ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ...

Ὡ, τὸν κακὸμοιρο!... (Ἔπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΞΥΛΙΝΟ ΠΟΔΙ

Ἐνας Γερμανὸς λοχαγὸς ἔχασε μιά φορὰ τὸ πῆδι του εἰς τὴν μάχην. Τοῦ το ἐπῆρε ἡ στραῖρα. Ὁ στρατηγὸς του τὸν ἔστειλε εἰς τὸ νοσοκομεῖον καὶ συγχρόνως του ἐμήνυσε οἱ τὸν ἀπαλλάσσει ἀπὸ κάθε ὑπηρεσίαν. Ἐπέρασαν τέσσαρες ἑβδομάδες, καὶ παροσιαζεται ὁ λοχαγὸς εἰς τὸν στρατηγόν, μὲ ψεύτικον ξύλινο πόδι.

— Στρατηγέ μου, τοῦ λέγει, μὲ τὸ ξύλινο πῆδι περιπατῶ τόσοσιν καλὰ, ὅσον καὶ μὲ τὸ ἀληθινόν. Ἐκτὸς τούτου, πηγαινῶ εἰς τὴν μάχην διὰ νὰ πολεμήσω, καὶ ὄχι διὰ νὰ φύγω...

Ὁ στρατηγός, μὲ τὰ πολλά, ἐπέισθη νὰ τοῖ κρατήσῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν. Γίνεται μάχη μετ' ὀλίγας ἡμέρας καὶ ὁ λοχαγὸς μάχεται εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν. Ἐρχεται μίχ ἄλλη στραῖρα κανονίου, τοῦ κόβει τὸ ξύλινο πῆδι, καὶ πέφει κάτω ὁ λοχαγός.

— Ἐνα χειροῦργο γρήγορα! — φωνάζουν οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοί, καὶ τρέχουν νὰ τον σηκώσουν.

— Περιττὸς ὁ χειροῦργος! λέγει γελαστὸς-γελαστὸς ὁ λοχαγός. Φέρτε καλλίτερα ἕναν ξυλοργέ!

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΑΣΤΟΥΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια.)

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀκριβῶς, πρὶν πέσει νὰ κοιμηθῇ, ὁ κ. Πάττερσων ἔγραψε δεύτερον γράμμα πρὸς τὴν κυρίαν Πάττερσων, — καὶ πόσα πλέον χωρία καὶ στίχοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Λατίνων ποιητῶν ἐξέφρευσαν ἀπὸ τὴν πέναν του, ἕνας Θεὸς το ζεῦρει! Ἡ ἀγαθὴ ἐκεῖνη κυρία ἦτο ἄλλως τε συνηθισμένη μὲ αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὴν ἐπιστολογραφίαν.

Τὸ γράμμα αὐτὸ, ἀσυγκρίτως ἐκτενέστερον ἀπὸ τὸ πρῶτον, περιέγραφε μὲ εὐσυνειδητὸν λεπτολογίαν ὄλας τὰς περιπετειὰς τοῦ θαυμαστοῦ ταξιδιοῦ, χωρὶς νὰ παραλείψῃ καμμίαν. Καὶ ἦσαν ὄλαι ἠρτυμένοι μὲ τὰς πρωτοπικὰς σκέψεις τοῦ κ. Πάττερσων, ὅστις διηγείτο πῶς ἐξτελέσθη ὁ διάπλους ἀπὸ τὴν Ἰρλανδίαν ἕως τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας, πῶς ὁ ἴδιος ἠμύρεσε νὰ κατανηκῆσῃ τὴν ναυτίαν καὶ πόσα κατηνάλωσε ἀπὸ τὰ κερασσοκούκουστα, μὲ τὰ ὅποια τὸν εἶχεν ἐφοδιάσῃ ἡ προνοητικὴ κυρία Πάττερσων ἀνέφερε πολλὰ διὰ τὴν ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴν, τὴν ὅποιαν ἤρξαν ὄλοι, εἰς τὰς διαφόρους νήσους, καὶ πρὸς ἕνα ζεν ἐξ αὐτῆς πῶς θὰ τοὺς ἐδέχετο ἡ μεγαλόφρων καὶ μεγαλόδωρος κυρία Σέυμουρ εἰς τὴν Βαρβάδος. Προέβλεπεν ἀκόμη ὅτι τὸ ταξιδεῖον τῆς ἐπανόδου ἐμελλεν ἐπίσης νὰ πραγματοποιηθῇ ὑπὸ τοὺς εὐνοϊκωτέρους ὄρους. Ὅχι! οὐτε συγκρούσεων οὔτε ναυαγίων ὑπῆρχε φόβος! Ὁ Ἀτλαντικὸς Ὠκεανὸς θὰ ἐφαίνετο εὐνοὺς πρὸς τοὺς ἐπιβάτας τοῦ «Γοργού», καὶ ὁ ἄσκος τοῦ Αἰόλου δὲν θὰ ἐφύσῃ κατ' αὐτῶν τὴν πνοὴν τῶν καταγέδων!... Ἐπομένως ἡ κυρία Πάττερσων δὲν θὰ ἐλάμβανεν ἀνάγκην ν' ἀνοίξῃ τὴν διαθήκην, τὴν ὅποιαν ἔκρινε καλὸν ὁ σύζυγός της νὰ συντάξῃ πρὶν ἀναχωρήσῃ, οὐδὲ νὰ ἐπωρελῆθῃ τῶν ἄλλων μέτρων, τὰ ὅποια τόσοσιν προνοητικῶς ἐλήφθησαν διὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ αἰωνίου χωρισμοῦ... Ποῖα ἦσαν αὐτὰ τὰ μέτρα; — κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ τὸ χριτωμένον ἐκεῖνο ζεύγος δὲν εἶχεν εἰδῆσιν!

Κατόπιν ὁ κ. Πάττερσων διηγείτο τὴν μαγαλοργὸν ἐκδρομὴν εἰς τὸν ἰσθμὸν τῆς Μαρτινίκας, τὴν ἐμφάνισιν τοῦ τριγωνοκεφάλου μεταξὺ τῶν κλάδων τοῦ δένδρου, τὴν δύναμιν μὲ τὴν ὅποιαν κατέφερε τὴν ράβδον του εἰς ἐκεῖνο τὸ φοβερὸν τέρας. Καὶ τὴν ἀκόμη, παραγεμισμένον μὲ ἄχυρον, μὲ τὰς ὀφθαλμοὺς φλογώδεις, μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸν καὶ ἐξακοντίζον τὴν τριπλῆν γλῶσσαν του, δὲν ἦτο καθόλου ἀκίνδυνον τὴν ὄψιν! Ὡ! τί ἐντύπωσιν ποῦ θὰ ἔκαμνεν, ὅταν θὰ ἐτοποθετεῖτο εἰς θέσιν περιωπῆς,

εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς!

Ἄς προσθέσωμεν, ἐντὸς παρενθέσεως, ὅτι τὰ ἀπόκρυφα τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς δὲν ἀπεκαλύφθησαν ποτέ. Τὸ μυστικὸν ἐτηρήθη μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας, ὑπ' αὐτοῦ ἔτι τοῦ Τωνῆ Ρενώ, μὲλονότι πολλάκις ἦλθεν εἰς τὰ χεῖλη του ὁ πέθος νὰ τα εἴπῃ ὄλα. Οὕτω, ἡ δόξῃ τὴν ὅποιαν ὁ ἀτρόμητος Μέντωρ ἀπέκτησε κατὰ τὴν ἀξιωματικὴν ἐκείνην συμπλοκὴν του μὲ ἕνα βαλσχωμένον ὄφιν, παρέμεινε ἀμείωτος καὶ ἀπαράγραπτος!

Ὁ κ. Πάττερσων κατέληξε μὲ δικαία καὶ ἔνθερμα ἐγκωμια πρὸς τὸν κυβερνήτην καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ «Γοργού». Τέλος, ἀφοῦ ἀπέστειλε τρυφεροὺς ἀσπασμοὺς πρὸς τὴν κυρίαν Πάττερσων, ὁ κ. Πάττερσων ἔθισεν ὑπὸ τὰς τελευταίας γραμμάς τῆς ἐπιστολῆς, ἐκείνην τὴν ὑπογραφήν μὲ τὴν πολόπλοον τζιφφραν, ἡ ὅποια ἀπεδείκνυεν ὅτι ὁ ἀξιος ἐκεῖνος ἄνθρωπος εἶχε πράγματι τὸ καλλιγραφικὸν ἄλγος...

Οἱ περιηγηταὶ μὰς ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ πλοῖον τὴν ἐπιούσαν, κατὰ τὰς ὁλῶς Ἐπέρασαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἰς τὴν κατοικίαν, ὅπου ὁ Ρογγῆρος Χινσδάλ εἶχε τὴν ἀπαίτησιν νὰ τους φιλοξενήσῃ ἕως τὴν τελευταίαν στιγμὴν. Μερικοὶ φίλοι τοῦ κ. Ἐδουάρδου Φῶλλες εἶχαν πρόσκληθῇ εἰς τὸ τραπέζι καὶ, ὡς συνήθως, μὲ αὐτὰς προσπάσις ὑπὲρ ἐκάστου τῶν συνδαιτυμόνων, ὄλοι ἐκένωσαν τὰ ποτήρια των εἰς ὑγείαν τῆς κυρίας Κῆτλεν Σέυμουρ. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας οἱ ναροὶ ἀριστεῖς θὰ παρυσιάζοντο εἰς τὴν εὐγενεστάτην ἐκείνην κυρίαν Ἡ Βαρβάδος δὲν ἦτο πολὺ μακρὰν... Ἡ Βαρβάδος, ὁ τελευταῖος σταθμὸς τῶν Ἀντιλλῶν, τὰς ὅποιας οἱ ἀριστεῖς ἐμελλον νὰ διατηρήσουν αἰωνίως εἰς τὴν μνήμην των!

Ἐν τούτοις ἐκεῖνο τὸ ἀπέγυμα, συνέβη ἐν ἐπεισόδῳ τῶν τόσοσιν σοβαρῶν, ὥστε τὸ πλήρωμα ἐφεβῆθῃ μῆπως ἐπέλθῃ ἀμέσως ἡ καταστροφὴ ὄλης τῆς ὑποθέσεως.

Ἐς γνωρίζετε, ὁ Χάρρης Μάρκελ δὲν ἄφινε κανένα ἀπὸ τοὺς ναύτας του ν' ἀποβιβασθῇ εἰς τὴν ξηρὰν παρὰ μόνον διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ πλοίου. Ἄλλὰ, κατὰ τὰς τρεῖς, παρουσιάσθη ἀνάγκη νὰ παραληφθῶσι τὸ ναυτὸν κρέας καὶ τὰ λαχνικά, τὰ ὅποια ὁ Ρανουᾶς Κῶφ εἶχε προμηθευθῇ ἀπὸ τὴν ἀγορὰν τῆς πόλεως Καστρέ. Κατὰ διτταγὴν λοιπὸν τοῦ κυβερνήτου καθήρεθῃ μιά λέμβος, καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτὴν εἰς ναύτης, ὀνομαζόμενος Μόρδεν, διὰ νὰ μεταφέρῃ τὸν μάγειρον εἰς τὴν προκυμαίαν τοῦ ἐπιπέλου τῆς Ἀγίας Λουκίας.

Ἡ λέμβος ἀπέβησε τὸν Ρανουᾶ Κῶφ, καὶ μετὰ τινα λεπτά, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πρῶμνην τοῦ «Γοργού».

Κατὰ τὰς τέσσαρας, ὅταν ὁ ναυκλῆρος τὴν ἔστειλε πάλιν εἰς τὴν προκυμαίαν, ἐπέρασαν σαράντα λεπτά τῆς ὥρας πρὶν τὴν ἰδοῦν νὰ ἐπιστρέφῃ.

Αὐτὸ ἐπροκάλεσε ζωηρὰν ἀνησυχίαν. Τί εἶχε συμβῆ;... Πόθεν αὐτὴ ἡ ἀργυπορία;... Μῆπως ἦλθαν εἰδήσεις ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ καὶ ἐγέννησαν ὑποφίας ἐναντίον τοῦ κυβερνήτου καὶ τοῦ πληρώματος τοῦ «Γοργού»;

Ἐπὶ τέλους, ὀλίγον πρὶν ἀπὸ τὸς πέντε, ἡ λέμβος ἐφάνη ἐρχομένη πρὸς τὸ πλοῖον.

Ἄλλὰ πρὶν ζυγώσῃ αὐτὴ, ὁ Κόρτης ἐφώνησε:

— Ὁ Ρανουᾶς γυρίζει μοναγὸς του! Ὁ Μόρδεν δὲν εἶνε μέσα...

— Καὶ πῶς εἶνε λοιπὸν;... ἠρώτησε

«Εἰς τὴν προκυμαίαν τοῦ ἐπιπέλου τῆς Ἀγίας Λουκίας.» (Σελ. 285, στήλ. α'.)

μὲ ζωηρὰν ἀνησυχίαν ὁ Τζῶν Κάρπεντερ. — Ποῦ ἄλλου;... σὲ κομμιά ταβέρνα, ὅπου θῆπεσε ξερὸς ἀπ' τὸ μεθύσι!... ἐπρόσθεσεν ὁ Κόρτης.

— Ὁ Ρανουᾶς ἔπρεπε νὰ τον εὕρη καὶ νὰ τον φέρῃ μὲ κάθε τρόπον, εἶπεν ὁ Χάρρης Μάρκελ. Αὐτὸς ὁ καταραμένος ὁ Μόρδεν εἶνε ικανὸς νὰ καθήσῃ καὶ νὰ πῇ ὅ,τι πρέπει καὶ δὲν πρέπει, ἅμα μεθύση!

Αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς συνέβη. Ὡς ἔμαθαν ἀπὸ τὸν Ρανουᾶ Κῶφ, ἐνῶ αὐτὸς παρῆλαμβανε τὰ τρόφιμα ἀπὸ τὴν ἀγορὰν τῆς πόλεως, ὁ Μόρδεν τον ἄφισε χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε. Ἡ φιλοσοφία του, τὴν ὅποιαν δὲν ἠμποροῦσε νὰ εὐχαριστήσῃ, μὲσα σὲ κάρρα, τὸν ἔκαμε νὰ ἐξοκειλῇ ἐκείνην τὴν στιγμὴν, σὲ καμμιὰ ταβέρνα δίχως ἄλλο. Εἰς μάτην ὁ μάγειρος ἐφαξε νὰ τον εὕρη. Ἐγύρισεν εἰς ὄλα τὰ καπηλεῖα τῆς ναυτικῆς συνοικίας! Καὶ ὅμως ἐστάθη ἀδύνατον ν' ἀνακαλύψῃ

ποῦθεν αὐτὸν τὸν καταραμένον Μόρδεν, τὸν ὅποιον ἔπρεπε νὰ δέσῃ στὸν πάγλον τῆς βάρκας διὰ νὰ μὴ φύγῃ!

— Πρέπει τώρα νὰ εὕρεθῇ μὲ κάθε θυσίαν! ἐφώνησεν ὁ Τζῶν Κάρπεντερ.

— Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ τον ἀφήσω με στὴν Ἀγίαν Λουκίαν;... Νὰ του φύγουν λόγια... Αὐτὸς δὲν ξέρεῖ τί λέγει, ἅμα εἶνε πιωμένος, καὶ ὕστερα νὰ σου κανένα καταδρομὸν, καὶ μὰς βάζει σὲ κυνήγι!

Αὐτοὶ οἱ φέβοι ἦσαν βασιμώτατοι πρῶτην φορὰν ὁ Χάρρης Μάρκελ διέτραχε κίβδνον τόσοσιν σοβαρῶν!

Ἀνάγκη πᾶσα λοιπὸν νὰ ζητηθῇ ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν ὁ Μόρδεν. Αὐτὸ ἄλλως τε ἦτο δικαίωμα καὶ καθήκον τοῦ κυβερνήτου... Δὲν ἠμποροῦτε νὰ ἀρίση εἰς

τὴν ξηρὰν τὸν ναύτην του, καὶ θὰ τοῦ τον παρέδιδαν, ἅμα ἀπεδείκνυε τὴν αὐτότητά του. Φθάνει μόνον ἐν τῷ μεταξῷ νὰ μὴν εἴπῃ ὁ Μόρδεν ὅ,τι του κατέβαινε σὲ μεθύσι του...

Ὁ Χάρρης Μάρκελ ἦτον ἔτοιμος νὰ ἐβγῃ ἔξω διὰ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ λιμεναρχεῖον νὰ ἰεῦρεθῇ ὁ μεθυσμένος ναύτης, ὅταν μιά λέμβος ἐφάνη ἐρχομένη πρὸς τὸν «Γοργόν».

Ἐβρίσκετο τότε εἰς τὸν λιμένα τοῦ Νεωλκείου μιά ἀκταιώρς, ἐπιφορτισμένη μὲ τὴν ἀστυνομίαν τοῦ λιμένος. Καὶ ἀκριβῶς μιά λέμβος τῆς ἀκταιωροῦ, μὲ ἕξ ναύτας εἰς τὰ κουπιά καὶ ἕνα ἀξιωματικὸν εἰς τὴν πρῶμνην τῆς, ἐπληροῖσεν εἰς τὸ τριῖστιον. Ὅταν ἐφθασεν εἰς ἀπόστασιν πενήντα μέτρων, ὁ Κόρτης, ὅστις ἐπρόσθεχεν εἰς τὰς κινήσεις τῆς, ἐφώνησεν:

— Ὁ Μόρδεν εἶνε μέσα! Πραγματικῶς ὁ Μόρδεν ἦτο μέσα

στην πολεμικήν λέμβον, και... στα πράγματα, — όπως λέγουν κοινώς. "Όταν έχωρισθη από τον μάγειρον, ο άνθρωπος αυτός επήγε κ' εκάθησε εις μίαν ταβέρναν της χειροτέρας τάξεως. Δεν άργησε να γίνη στουπί, και μετ' ολίγον αί λιμενοφύλακες τον έμάζωσαν άπ' ένευ. Η λέμβος της άκταιωρού τον μετέφερε εις τον «Γοργόν», όπου οί σύντροφοί του ή αγκάθησαν να τον ισασάρουν επάνω με τὸ παλάγι κ.ο.

"Όταν ο άξιωματικός άνέβη εις τὸ κατάστρωμα:

— "Ο πλοίαρχος Πάξτων; .. ήρώτησε.

— Παρών, κύριε, απήντησεν ο Χάρρης Μάρκελ.

— Αὐτός ο μεθυμένος εἶνε δικός σας ναύτης;

— Μάλιστα, κ' εσχόπευα να τον ζητήσω, διότι αὐριον θά σκληπάσωμεν.

— Λοιπόν, σάς τον φέρνω εγώ, και τον βλέπετε σε τί κατάστασιν...

— Θά τιμωρηθῆ, απήντησεν ο Χάρρης Μάρκελ.

— Μίαν εξήγησιν δώσω, πλοίαρχε Πάξτων... εξήκολούθησεν ο άξιωματικός.

Στὸ μεθύσι του... αὐτὸς ο ναύτης έλεγε κατ' ασυνάρτηα πράγματα...

"Ελεγε γὰ κατ' ασυνάρτηα στὸν Ειρημικόν, άνιφέρει τὸ «Χάλιφαξ», διὰ τὸ ὅποιον εἰναιτο λόγος εσχάτως...

διὰ τὸν Χάρρη Μάρκελ, ο ὅποιος τὸ ἐκυβερνούσε, και ἔδραπέτευσεν, ὅπως έμάθικμεν, από τὴν φυλακὴν τῆς Κουϊνστάου...

Φαντάζεσθε πόσας προσπάθειας ἐκινῶν ο Χάρρης Μάρκελ διὰ να συγχατηθῆ και να μείνῃ ἀπαθής, ενδὸς ήκουε τὸν άξιωματικόν να ἔμιλλῃ.

"Ο Τζὼν Κάρπεντερ και ο Κόρτης ἔγιναν ἄνω κάτω, ἐκατέβασαν τὸ κεφάλι, και σιγάσιγά ἀπεμακρύνθησαν. Εὐτυχῶς δι' αὐτοὺς ο άξιωματικός δεν άντελήθη τὴν ταραχὴν των, και περιωρίσθη ἀπλῶς να ἔρωτησῆ:

— Πλοίαρχε Πάξτων... τί σημάκινουαυτά;

— Κ' εγὼ δεν εἰμπορῶ να το εξηγήσω, κύριε, απήντησεν ο Χάρρης Μάρκελ. Αὐτὸς ο Μόρδεν εἶνε μέθυσος, και ἄμα πῆχ φαντάζεται και λέγει τοῦ κόσμου τὲς τρέλλες!

— "Ωστε... δεν εταξιδεύσε ποτε μετὸ «Χάλιφαξ»;

— Ποτέ, και εἶνε τώρα δέκα χρόνια σωστὰ πῶς ταξιδεύει μαζί μου διαρκῶς.

— Μὰ τότε, διὰ ποῖον λόγον να ὀμιλή διὰ τὸν Χάρρη Μάρκελ;

— Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις τοῦ «Χάλιφαξ» ἔκαμε πολὺν κρότον, κύριε... "Όταν εφεύγαμεν από τὴν Κουϊνστάου, τὸ γενικὸν θέμα τῆς ὀμιλίας ἐκεί ητο ἡ δραπέτευσις των κκοούργων... Και μέσα στὸ πλοῖόν μου συχνά εἰναιτο λόγος γι' αὐτούς...

"Εμειναν λοιπὸν αὐτὰ τὰ πράγματα εἰς τὴν μνήμην τοῦ ναύτου, και τα ξαναεἶπε, όταν εμέθυσε... Αὐτὴν μόνην τὴν εξήγησιν ήμπορῶ να δώσω εἰς τὰ μεθυμένα λόγια του...

Τίποτε από όλα αὐτὰ δεν εἰμπορούσε να εἰμπνεύσῃ εἰς τὸν άξιωματικόν τὴν ὑπόνοιαν ὅτι εὑρίσκετο ἐπίκειον τοῦ Χάρρη Μάρκελ, οὗτε διὰ τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίαρχου Πάξτων. "Εδῶκε λοιπὸν πέρως εἰς τὴν συνομιλίαν λέγων:

— Καί τί θά τον κάμετε αὐτὴν τὸν ναύτην;

— Θά τον στείλω ὀκτώ ἡμέρες στὸ κῦτος όπου θά ξεμυθῆ, απήντησεν ο Χάρρης Μάρκελ. Και μάλιστα, ανδέν μου ἔλειπαν ναῦτες. — ἔχασα ἕνα εἰς τὴν Κόρκ, — θά τον ἐβγαζῶ ἔξω εἰς τὴν «Άγιαν Λουκιαν, αὐτὸν τὸν Μόρδεν... Αλλά, πῶς να τον ἀντικαταστήσω ἔπειτα;

— Και πότε περιμ'νατε τοῖς ἐπιβίτας σας, πλοίαρχε Πάξτων;

— Αὐρὸ τὸ πρῶν, διότι θά κόμωμε πκνιὰ τὴν ὄραν τῆς πλημμυρίδος, διὰ να μὰς βοηθήσῃ ἡ ἀκρωτις να φύγωμεν.

— Καλὸ ταξίδι λοιπὸν...

— Εὐχριστῶ, νύ, ιε

"Ο άξιωματικός κατεβη εἰς τὴν λέμβον του και διηγήθη πρὸς τὴν άκταιωρὸν.

"Εννεἶται ὅτι ο Μόρδεν, ο ὅπῳς δεν ήκουε τίποτε, δεν ἐκαταλόβινε τίποτε μετὸ κτηνώδες μεθύσι του, ἐκρημνίσθη με λαλιόματα εἰς τὸ νῦος.

"Ολίγον εἶχε λ' ἴψη να τὴ φανερώσῃ, ὅλα μὰ τὴν φλυαρίαν του διὰ τὸ «Χάλιφαξ» και τὸν Χάρρη Μάρκελ!

— "Ακόμα με κόθει κρῶς ἰδρωτὰς!... εἶπεν ο Κόρτης σιογγιζῶν τὸ μέτωπόν του.

— Χάρρη, πρὸς τήρησεν ο Τζὼν Κάρπεντερ, ἔπρεπε να φύγωμεν ἀπόψε κ' ἔλας, χωρὶς να περιμείνωμε τοὺς ἐπιβίτας μας... Εἶνε καμίνι γιὰ μὰς αὐτὲς αἱ διαβαλο-Άντίλλες!

— Και ἄμα φύγωμε, απήντησεν ο Χάρρης Μάρκελ, ὅα καταλάβουν εδῶ τί εἶπεν ο Μόρδεν! "Όλα τότε θά εξηγηθούν... και ἡ ἀκταιωρὸς γρήγορα θά μας βάλῃ στὸ κυνήγι!... "Αν εἰς εἶς ἔχετε ὄρεξι να κρεμασθῆτε, εγὼ δεν ἔχω, και... μείνω.

Τὴν ἐπιούσαν, από τὰς ὀκτώ, οἱ ἐπιβίταται ήσαν μέσα στὸ πλοῖον. Ἐκρίθη περιττὴν να τοὺς δώσουν λογαριασμὸν διὰ τὸ ἐπιστάδιον τῆς προτεραιίας. "Ότι εμέθυσε ἕνας ναύτης, αὐτὸ δεν εἶχε καμίνιν σημασίαν δι' αὐτούς.

"Ανεσπίασθη ἡ ἄγκυρα, ἐγένισιν τὰ πκνιὰ, και ο «Γοργός», ἐξελθὼν από τὸν λιμένα Κχοτρί, ἐβλεπῶ πλῶρη πρὸς νότον, διευθυνόμενος πρὸς τὴν Βαρθάδος.

(Ἔπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΛΕΝΗ Κ. ΣΚΛΑΒΟΥ
Ὑπὸ τὸ ψευδῶνον Ἡρώς τοῦ Ζαλόγγου βραβεύθεισα εἰς τὸν 8ον Διαγωνισμὸν πρὸς σύθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.
[Ἰδε Διαπλάσις, φολί, 23ον σελ. 182]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

"Ο πατέρας: — Ὑπάρχουν, κόρη μου, πολλὰ πράγματα εἰς τὸν κόσμον, εἰς τὰ ὅποια πρέπει να κλείνωμεν τὰ μάτια μας.
"Η κόρη του: — Μάλιστα, μπαμπά κ' ἔα από αὐτὰ εἶνε ἡ σαπουνάδα.
"Ο διδάσκαλος: — Εἶπέ μου, Μίμη, τὸ ἐναντίον τοῦ φθόνου.
"Ο Μίμη: — Ἡ ἀφροδίτα, δάσκαλε!

ΔΙΑΠΛΑΣΤΕΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΑΘΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ἀπονέμεται σήμερον μετὰ των συγχαρητηρίων μου εἰς τὸ Πεπρωμένον, τὸ ὅποιον κατὰ τὸ δίκτυμα των ἐτῶν 1902-1904 ἔλαβεν εἰς ἑνέα διαφόρους Διαγωνισμούς (Λύσεων, Ἀσκήσεων, Μεταφράσεων, Καλλιγραφίας και Κυριακῆς.) ἔξ Ἐπαύσεως και τοια Β' Βραβεῖα, τὰ ὅποια δίδουν ἄριστον 18/18 "Ἦτοι τὸ Πεπρωμένον συνεπλήρωσε τὴν μονάδα και τὴν ὑπερέβη μάλιστα κατὰ δύο ἔκτα. Διὰ τοῦτο δικαιούται να ζητήσῃ τρεῖς τόμους τῆς δρχαμῆς διὰ βραβεῖον, και να μου στείλῃ τὴν φωτογραφίαν του πρὸς δημοσίευσιν.
(Θεῶν περιττὸν να δημοσιεύω εἰς τὸ ἔξῃ λεπτομερῆ τὸν Πίνακα τοῦ Ἀθροῦ. Τοιοῦτον ὅμως ὀρεθῶ να μου στείλουν ἐξάπαντος οἱ δικαιοῦμενοι να λάθουν Ἀθρόον Βραβεῖον, διὰ να τον ἐξελέγγω.)

"Ο Κνωσὸς Νεῖλος και τὸ Πεπρωμένον θέλουν ναποκηρύξουν τὸ Σῆμα και μ' ἐρωτοῦν πῶς πρέπει να στείλουν τὸ ἀντίτιμον. Καὶ ὁ μὲν Κνωσὸς Νεῖλος εἰμπορεῖ να το στείλῃ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς. Τὸ δὲ Πεπρωμένον εἰς ὀθωμανικὰ γραμματόσημα τοῦ Ἐσω-

τερικοῦ ὑπολογίζον 8 γρότια διὰ κάθε φράγγον. Τοῦτο παρακαλῶ να ἔχουν ὑπ' ὄψιν των οἱ ἐν Τουρκίᾳ συνδρομηταί, οἱ μένοντες εἰς πόλεις όπου τὰ Τραχυδρομεία δεν ἐκδίδουν ταχυδρομικὸς ἐπιταγῆς: εἴχομαι ὀθωμανικὰ γραμματόσημα, ἀλλὰ μόνον τοῦ Ἐσωτερικοῦ και 5 γρότια διὰ κάθε φράγγον.

Ἀκούσατε τί μου γράφει τὸ Λου.Ιουδὶ τῆς Καρδίτσας [ΕΕ] τὸ ὅποιον ἔως αὐτὴν τὴν στιγμήν ἔχει ἀναλλάξῃ μόνον διὰ τοῦ Γραφείου μου 280 τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν, και ἐπομένως ἡ γνώμη του δι' αὐτὰ εἰμπορεῖ να ληφθῆ ὑπ' ὄψιν: «Ἦθελα ναποκηρῶ πρὸς ἐκείνους: ἡ μάλλον ἐκείνας τὰς ευγενεῖς δεσποινίδας, αἱ ὅποιαι τρυποῦν τὰ Μ. Μυστικὰ των με κορθελίτσες. Ναί μεν τὲς ευχαριστῶ από καρδίας: δι' αὐτὴν τὴν τιμὴν ποῦ μου κάμουν, ἀλλὰ, ὅταν θά δέσω τὰ τετράδια, θά φάνωμαι οἱ τρύπες και θά εἶνε ὅτι ἀθήλια. Ἀδίκον ἔχω; — Κεθλοῦ ἄδικον! Κ' εγὼ νομίζω ὅτι οἱ στολισμοὶ αὐτοὶ με κορθέλιες, με ἔρηθ ἄνηθ, με χαρτάκια κτλ. καταστρέφουν τὰ τετράδια και ἐμποδίζουν τὸ δέσιμόν των εἰς Ἀσύκωμα. Ὅταν θά τα δέσῃ κανεῖς, θάφραρίσῃ κατ' ἀνάγκην τοῦ παγεῖ: στολισμοὶ; — ἐπομένως εἶνε περιττοί, — ἀλλὰ οἱ τρύπες και οἱ κόλλες θά μείνουν, — ἐπομένως εἶνε βλαβεροί. Ὅθεν παρακαλῶ κ' εγὼ τοὺς φίλους μου εἰς τὸ ἔξῃ να μὴ στολίζουν τὰ τετράδια των, πρὸς μόνον... με ὠραίας ἀπκωτήσεις, μ' ευπρέπειαν, με καλλιγραφίαν και με καθαριότητα. Αὐτὰ οὔτε ὄγκον κάμνουν, οὔτε δυσάρεστα ἔχνη ἀφήνουν.

"Εχω ἔμπρος μου τρεῖς ἐπιστολάς σου, Ταπεινὸ Γιοσεμὶ [ΕΕ], τὲς ὅποιας με μεγάλην μου ευχαριστίαν ἀνέγνωσα. Σ' ευχαριστῶ διὰ τὰ μεγάλα σχέδια. "Ο Ἀνανίς σε πληροφοροῖ δι' εἶνε πολὺ καλά. ἀπορῶ ὅμως διατί τὸν ἐβάπτισες Κωσταντῆ!

"Εν συντόμῳ σοι λέγω ὅτι μία ζωὴ πλήρης θεητήρων, μία ζωὴ πλήρης ὠραιοτάτων στιγμῶν, μία ζωὴ ἀγνωστος εἰς ἐμὲ μέχρι τινὸς μαινεῖ ἀπεκαλύφθη, — και ἡ ζωὴ αὕτη εἶνε ἡ τοῦ συνδρομητοῦ τῆς Διαπλάσεως. Τὰς εὐγλωττοὺς αὐτὰς φράζει ἀντιγράφω από τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν τοῦ νέου μου φίλου Φωστῆρος τῆς Ἡπέλου [ΕΕ].

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου Ναυοικᾶ [Ε]. Βλέπετε ὅτι εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς ἔχει να κάμῃ και ἡ τύχη Με 59 λύσεις εἰμπορεῖ να πῆρῃ κανεῖς Βραβεῖον ἢ... Εὐρημον Μνεῖαν, ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ και τῆς ἱκανότητος των συναγιστῶν τῆς Τάξεως σου. Σ' ευχαριστῶ διὰ τὸ σταυροῦλάκι μετὸ ἔξμετρο ποῦ μου ἔστειλες από τὸν Παντοκράτορα. Πολὺ ἐγέλασα με τὴν γρηούλαν, ἡ ὅποια, όταν σας εἶδε ἔξ παιδιὰ ἐπὶ πάνω στὰ γαϊδουράκια, ἐρώναξε: «Ὅλα από μία κοτοφολιὰ εἰσάστεινε;»

"Αθήνα, Φιλίσταρις Ἰὰς [ΕΕ], τὸ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον συχάσεται περισσοτέρην από τὸ Ἐθολογικόν, ὅχι μόνον από τοὺς ἐξόνους ἀλλὰ και από τοὺς Ἕλληνας. Ὅρθως παρατηρεῖ ὅτι τὸ δεύτερον, τὸ ὅποιον περιλαμβάνει τὰ ἱστορικὰ κειμήλια τοῦ νέου Ἐθνοῦς, ἔπρεπε να εἶνε προσκυνημα συχότερον. Ἀλλὰ μὰ: ἐκλύει και μας θαμβῶνει ἡ ἀρχαιότης, και ὅς να μὴν ὑπῆρχε νέα ζωὴ, κατήντησε να εἰμυθα ὀμοί... ἀρχαιοῖ ὄμοι.

Δεν φαντάζομαι ὅτι ἔπαυσε να μάγαπᾶς, Ἐλικωνιάς Παρθένος [ΕΕ], ἃ ἔκαμες ἀρετὸν καιρὸν να μου γράψῃς. Ἦ σήμερὴν ὠραιοτάτη ἐπιστολή σου με ἀποκηρύσσει. Καὶ πῶς ἄνη γάπην μαρτυρεῖ ἡ ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς σου διὰ τὸ 1905 από τώρα! Σὰ συχαίρω και διὰ τὸς μαγευτικὰς σου ἀσχολλίας. Να ἕνα χρησιμώτατον μάθημα. Καὶ ἐλπίζω ὅτι θά εἶσαι πάντοτε προσεκτικὴ και ποτὲ δεν θά κόψῃς τὸ φαγητόν...

"Ῥατὰ τὰ κατάρρε αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ Κίτρινο Νεώμιον [ΕΕ]: ἀντὶ να μου γράψῃ ἐπιστολήν, μου ἔγραψε πρόλογον. Τί χαριτωμένον: πρόλογος ὅμως: τόσο πολὺ, ὅστε δεν μου ἔκακο φάνῃ δόλου ποῦ ἐγύρισα τὸ φύλλον και εἶδα

ὅτι δεν ὑπάρχει ἐπιστολή. "Όσο ὠραία και να ἦτο, ἡ πρόλογος αὐτὸς θά την ἐκατάπινε... Τὸ ἔξῃ χαρακτηριστικόν μου γράφει ἡ Κυρία Τρίκη-Τράγκα: "Ἦ φίλη μου Ἀνέλιπτοσος Καρὰ μου λέγει, ὅτι καθὶ φορὰ ποῦ θά τῆς φέρῃ ὀμπαμπᾶς τῆς τὸ φύλλον σου, θίξει μίαν φωνή γλωσσὴ να το θίλῃ, και ἐκείνης τῆς λέγει ὅτι ἃ ἄλλην φορὴν βγάλῃ πάλι φωνή, δεν θά την ἀρίσῃ τρεῖς ὀλοκληροὺς ἡμέρας: ναόκῃ τὸ φύλλον σου. Ἦ ὡς σας φέινεται;

Δύο ἐπιστολάι τοῦ Σθενελαῖδα [ΕΕΕ], δώδεκα σελίδες. Καὶ ἐπισκεπήριον με ἰδουαῦά του, και ἐπισκεπήριον με τὸ ψευδῶνον του, ἐντυπώται από τὴν ἐμπορηπανήγυρον, ἀνεκδοτα, ἐπεισόδια, ἐρωτήσεις, ἀπακαμῶ, πληροφορίαι. Ἐχθρότατα να διαβίξω, — ἀλλὰ εἰς τί να πρωταπαντησω; Τὰ ἔσομας λοιπὸν, εἰς ἀπκωτήσῃ, του.

Σοῦ ἔστειλα τὸ Σῆμα, Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ [ΕΕ], και φιντάζομαι μετὰ καμὰί σου. Χαίρω πολὺ ποῦ ἐγνωρίσῃ; με τὴν Ἀθρῶν τοῦ Πηλίου και τὸν ἀδελφόν τῆς, τὰ κωλὰ μου παιδιὰ, και σ' ευχαριστῶ διὰ τὰ βιβλιόκια ἐσπκωδωματα ποῦ ἐστῶμασε. "Ὁ, κάμνει πολὺ καλὰ ἡ καμὰί σου δεν σε πέρνει πκντοῦ ὅλα τὰ πράγματα δεν εἶνε διὰ παιδιὰ.

Εὐγε, Λατάνια [Ε], ποῦ ἐπρόφρασε και ἀρπαξὲς τὸ ἀεὶρήνι σου από τὸ χερί, τὴν ὄραν ποῦ ἐκμῆς τὸ χωρατὸ να πῆσῃ στὴ θάλασσα. Εἶδεμὴ ἄσχημα θά την εἶχεν ὁ μικρὸς χωρατατῆς; Ἦ Πολλὰ χαριετίματα εἰς τὸ Ε.Ν. και εἶπέ του ὅτι τὸν ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα.

Σοῦ ἔφρεσε λοιπὸν τὸ Σῆμα, Ἐλληνοπούλα [ΕΕ], ἃ μὴν παρακονῆται και δεν εἶσαι ἡ τελευταία. Πῶσαι ἄλλα θά το πάρουν ὕστερ' ἀπὸ σέ! Δεν τὸ ἔξενερα ὅτι γνωρίζεσαι με τὴν Ζουλέϊαν, και μάλιστα ὅτι ἐγνωρίσῃ; χρίν ἐμοῦ. Εἶδες εἰ καλὸ κορίτσι; Σχετικῶς: με ὅσα μου εἶχε γράψῃ προχθὲς ὁ Ἐλληναὶθλιετῆς, μου γράφει και ἡ Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου [Ε], ὅτι τὰ ὄμοια εἰναιτο εἰς τὸ σπῆτι τῆς ὅταν ἐλάβαμεν ἕνα μόνον φύλλον. "Ομοι ἦθελαν να το πρωτοδιαδάσουν, ἀκόμη και ἡ μαμμὰ, ἡ ὅποια κάθε τόσο ἐρωτοῦσε: «ἦθε κ' ἔμῃ ἡ σειρά μου;» και ἡ Ναυτοπούλα τῆς ἔλεγε: «Ἀκούσῃ ἰο — Ἦ Τώρα ὅμως ποῦ λαμβάνομεν δύο, ἔ! κάπως τρώγεται... ὅχι τὸ φύλλον! !»

"Βιβλίον ὡς τὸν Πρῶτον ἀκόμη δεν εἰδιόβασα — μου γράφει τὸ Ἐλατον τοῦ Αἰνου [Ε]. Δικαίον ἔχουν οἱ φίλοι σου οἱ ὅποιοι σοῦ γράφουν καθημερινῶς τόσους ἐπιστολάς: διὰ τὸ ἔσυχον τοῦτο βιβλίον.» Κ' εγὼ νομίζω ὅτι «Πρὸς ὁ Νικίλου» ἀποτελεῖ τὸν ὠραιότερον τόμον τῆς Βιβλιοθήκης μου, ὁ ὅποιος πρέπει να εἶνε τὸ ἐγκόλιον κάθε Ἑλληνοπαίδος. Ἐργον τοῦ Λωρῆ, μετάρρασις τοῦ Κωστή Παλαιῶ, πρόλογος τοῦ Σπύρου Λίμπρου, διήγημα ἀρχαίας ἑλληνικῆς ὑποθέσεως, εἰκόνας θαυμάσιαι, — και τί δεν εἶνε αὐτὸ τὸ βιβλίον!

† Γεωργίος Α. Ἀθανασιάδης. Με βαθυτάτην λύπην σᾶς ἀναγγέλλω τὸν θάνατον ἑνὸς ἐκ των καλλιτέρων μας φίλων, τοῦ Γεωργίου Α. Ἀθανασιάδου, γνωστοτάτου και διακεκριμένου εἰς τὸν κῆλον μας: ὑπὸ τὸ ψευδῶνον Ἰππότης τοῦ Μεσολῶνος. Με τί λέξεις τώρα να συλαληθῶ και να παρηγορηθῶ τοῦ: δυστυχῆς γονεῖς και τὰς ἀδελφῆς ποῦ ἔχασαν τόσο σκληρὸν τὸν μόνον των υἱόν, τὸν μόνον των ἀδελφόν, και μάλιστα ἕνα παιδὶ με τόσο προεήματα νῦ και καρδίας, φιλόδοτον, ευχάιστην, φιλομαθῆ, καμάρη ἀληθινὸν τοῦ σπῆτιοῦ του και καύχημα των οἰκείων του; Εἰς τοιαῦτα συμφορὰς μόνον ὁ Θεὸς εἰσέτρεφει να παρηγορηθῇ.

† Εὐμορφία Ι. Κορωναίου. Καὶ ἄλλο πένθος εἰς τὴν πνευματικὴν μας οἰκογένειαν. Ἦ Εὐμορφία Κορωναίου, ἡ προσφιλεῖς μας Θεταλὶς Καλλιτέχνης, μία από τὰς πλέον φιλομούσου, και ἀνεπτυγμένως νεανίδας, από τὰς ἑνδομυτέρως φίλας τῆς Διαπλάσεως, δεν ὑπάρχει

πλέον εἰς τὴν ζωὴν. Ἐπιπλὴν ἡ δυστυχῆς με δόλην τῆς τὴν οἰκογένειαν, ἀναπαύσει τῆς λέμβου, διὰ τῆς ὀλοκῆς μετέβησεν από Νέας Μιχελίης εἰς Ἄλμυρην. Ἐμῶκατε βέβαια από τὰς ἐφημερίδας τὰς λεπτομερείας τοῦ φοβεροῦ τοῦτου ναυαγίου, εἰς τὸ ὅποιον ἐχάθησαν ἔξ ἄνωθρωποι, ὁ ἐπίταρος Κορωναίος, αἱ δύο θυγατέρες του, ἡ ὑψητέρη του μετὰ τῆς μικρᾶς τῆς κόρης, και ὁ εἰς ἐκ των δύο λεμβούχων. Τί τρομερὸν, τί σπασακτικὸν δυστύχημα! Τί ἄλλο εἰμπορη κανεῖς να εἰπῇ και να κερθῇ, εἰμὴ ὅτι ἀνετίχληται εἰς αἱ βουλαὶ τοῦ Ἰφίστου!..

"Εγχιρῶνασα τὰ ψευδῶνομά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλλογορήριαν μου και εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς αὐτοὺς νέους μου φίλους: Κόμητα τῆς Κεφαλληνίας (Μ.Α. δεν σου ἐνεκρίνα ἐκείνο ποῦ ἦθελε, διότι ὀδ ἐπῆρκατο συγχωρεῖς με ἄλλο ποῦ ὀμοιάζει ποῦ!) Ἡοσειδῶνα τῆς Μήλου (Α.Κ.Δ. χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόρασιν σου) Ἀμαρυνθίαν Δρῶν (Φ+Ψ ἰδοῦ αὐτὸ ποῦ προτιμᾶς: αἱ παραγγελιαί σου ἐτετελέσθησαν) Συλλεκτηρίαν Καριτολογοῦν (Ε.Α. ἡ συμμετοχὴ σου θά παρηγορῇ κ' ἐμὲ διὰ τὴν σκληρὰν ἀπώλειαν τῆς ἀδελφῆς σου, πᾶρξενον τὸ ψευδῶνον σου, ἀλλ' ἀφοῦ ἔχη σκοπὸν να κάμῃν προνοητικὸς τοὺς ἀναλλάσσοντας μαζί σου Μ. Μυστικὰ, σὺ τὸ ἐγκρίνω!) Σχηπῶνα τὸν Νεώτερον (0+0) και Κάλδμον τοῦ Εὐρώτα (Ι. Α. Χ. ἔκαμες πολὺ καλὰ νάφισῃς τὴν ἐντροπήν κατὰ μέρος.)

"Ἀλλὰγατὶ ψευδῶνομάτων: Ἄγγελος τοῦ Λυκαυγοῦς (—; — νομίζω ὅτι αὐτὸ ἦτο τὸ ὠραιότερον) και Ἀρχιζέλιανιον (ἡ ἐπιθυμία σου, βλέπει, ἐκπληροῦται. [ΕΕ] διὰ τὰς δύο ὠραιοτάτας ἐπιστολάς: πολὺ ἐνδιέφεροτα τὰ κυπαρισσιακά: ἐγνωρίσῃς λοιπὸν με τὴν... ὅ, δεν το λέγω, διὰ να μὴ προδοθῇ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ψευδῶνον σου.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν: ὁ Πόργος τῆς Πέτρας με τὴν Ἀθρῶν τῆς Ἀνοίξεως, Ὁραῖαν Δευκάδα, Ἀρακακιάδα Λαρίσης, Ἀθηναϊκὸν Μπεμπέν και Σεντεμῆν Σινωαῖδα — τὸ Φῶς τῆς Νυκτὸς μετὸ Ἄνθος τῆς Ἐλλιάδος, Ἀσπίδα τῆς Ἀθρῶς, Ροδόδακτυλον Ἠά, Διακριθεῖσαν Ἀρακακιάδα και Ἰόρδαν Χῶρα — ὁ Νέος Μαργαρίτης με τὴν Ἀρακακιάδα Λαρίσης, Ρόδον τοῦ Παλῆρου, Ἠλεκτρικὸν Σπινθῆρα και Ἐργατικὸν Μύριμηκα — ἡ Ἐσπερία Ἀθρᾶ με τὸν Ἀστερόεσσα Οὐρανόν, Ἀμαζόνα τῆς Βουλώνης, Περὸδὸν τῆς Καρδίτσας, Ὁρειοπόλιον Φυχῆ και Ναπολεόντα Πρῶτον — ὁ Ἄγγελος τοῦ Λυκαυγοῦς μετὸ Πλοῖον τοῦ Ἀναβάσεως, Ἰπποτὴν τοῦ Πηλίου και Ἀρροδίτην τοῦ Λυκαυγοῦς — ἡ Κυρία Τρίκη-Τράγκα με τὴν Ἀθρῶν Καρδίαν — ὁ Λούκιος δι' Λοῦπ με τὸν Ἠλεκτρικὸν Σπινθῆρα και Μυθριδάτην — ἡ Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου με τὸν Ἀεροναῦτην, Τρελλὸ Ναυτάκι, Ναυτην τοῦ Αἰγαίου, Σηλαίον Δοξαπατῆρῆ και Μελαγρολικὸν Ἐρημίτην — ἡ Ἀθρᾶ τῆς Ἀνοίξεως με τὸν Λιανὸν Ἀγεμον, Χιακὸν Φάγορ, Χιακὸν Κρίνον και Μαγταρίνι τῆς Χίου — ἡ Ἰδιότροπος Νεάνις με τὸν Πεπρωμένον, Δο-Ι-Με, Πανταχῶ Παρόντα, Μερελίχ και Χαλκιδαικὴν Νύκτα — ὁ Σθενελαῖδας με τὴν Ὁχρῶν Ἀκτινα, Διέφλορον Ἀετόν, Χειμῶναρθον, Ἀρακακιάδα Λαρίσης και Κίριαν με τὰς Καμελίαις — ἡ Φαροπούλα με τὴν Ρεμβάζουσα Καρδίαν, Ἐαρινὴν Ἐσπεραν, Διακριθεῖσαν Ἀρακακιάδα, Μαθητὴν τοῦ Δραγατιστείου και Αἰγλήν ἐν Ζόφῳ — ὁ Τραλαμπούμπας με τὴν Ἀρρῶν Πανσελήνον, Γαλῆν τῆς Ἀγκ

